

ע"פ 14483/12/13 - מדינת ישראל נגד ד' ב'

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

29 יוני 2014

ע"פ 14483-12-13 מדינת ישראל נ' ב'

לפני

כב' השופטת ורדה מרוז - אב"ד

כב' השופט צבי ויצמן

כב' השופט ד"ר שמואל בורנשטיין

מדינת ישראל

המערערת

נגד

ד' ב'

המשיב

נוכחים:

ב"כ המערערת עו"ד סיגל אורבך - סולומון

המשיב ובא כוחו עו"ד גיא עין צבי

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

לפנינו ערעור על פסק דין מיום 29.10.13, בימ"ש שלום ראשון לציון (כב' השופט אברהם הימן), בת"פ 47136-01-13, לפיו קבע בימ"ש קמא כי מתקיים ביחס למשיב סייג לאחריות פלילית לפי סעיף 34ח' לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "**החוק**").

כפועל יוצא מהחלטה זו, הסתיימו ההליכים לדידו של המשיב, ומכאן ערעורה של המערערת.

המערערת מלינה על החופזה שבה ניתנה החלטת בימ"ש, על יסוד חו"ד מטעם הפסיכיאטר המחוזי אשר על פניה שגויה ונדרשת להבהרה. לטענתה, אילו בימ"ש קמא לא היה ממחר להסיק מסקנות על בסיס חו"ד ונעתר לבקשתה לפנות לפסיכיאטר המחוזי בבקשת הבהרה, כי אז יש להניח שבהמשך ההליך היו מסתברות העובדות כנטען על ידה, קרי כי מסקנת הפסיכיאטר המחוזי לפיה המשיב היה מצוי במצב פסיכוטי בעת ביצוע העבירה ועל כן לא היה אחראי למעשיו, אינה נסמכת על אדנים מוצקים ולמעשה, אין פשר למסקנה זו.

המערערת מוסיפה, כי מתוך המסמכים שהתנהלו בתיק המעצר, עולה כי המשיב היה נתון בעת ביצוע העבירה להשפעת

סמים - עובדה אשר נעלמה מעיני הפסיכיאטר בעת עריכת חוה"ד והובאה לידיעתו בשלב מאוחר יותר - ויש בה כדי להשליך על מסקנותיו וסוגיית האחריות הפלילית המוטלת עליו.

עוד טוענת המערערת, כי שגה בימ"ש קמא כאשר סמך את פסק דינו על הוראת סעיף 34ח' לחוק, על אף שלא הוכח בפניו כי בשעת ביצוע העבירות לכאורה סבל המשיב ממחלה שפגעה ברוחו או מליקוי בכושרו השכלי. לטעמה, די בנימוק זה כדי לשמוט את היסוד לפסק דינו של בימ"ש ולהורות על ביטולו.

ב"כ המשיב טוען כי פסק הדין ניתן כדין וכי השגות המערערת מקורן במחדלים שלה עצמה אשר באמצעות ההליך דן יש משום ניסיון לתקנם. כך, לטענתו, נמנעה המערערת להציג בפני בימ"ש קמא את חוה"ד הרפואית שניתנה בהליך המעצר ואשר ממנה עולה כאמור האפשרות שבוחן המציאות של המשיב נפגע כתוצאה משימוש בסמים.

ב"כ המשיב בא בטרוניה של ממש כלפי המערערת על כך שיזמה פנייה לפסיכיאטר המחוזי כדי להעמידו על טעותו, ובעקבותיה המציא סגן הפסיכיאטר המחוזי, ד"ר רוני שרף, מכתב לבימ"ש קמא ובו ציין כי אכן נפלה שגגה תחת ידה של עורכת חוה"ד אשר תוצאות הבדיקות שהראו על שימוש בסמים, לא היו מונחות לנגד עיניה.

ב"כ המשיב טוען כי מהלך זה של המערערת מנוגד לחוק ולאתיקה המקצועית, ועל כן אין לאפשר לה לרפא את הפגמים באמצעות הליך הערעור דן.

מבלי להיכנס לשאלת המחדלים המיוחדים למערערת, סבורים אנו כי דין הערעור להתקבל בשל הנימוקים להלן:

א. עיון בפרוטוקול הדיון מלמד כי המערערת פתחה בטענות כנגד אי בהירות שנפלה בחוה"ד, ולמעט טענה זו אשר נותרה בלא מענה, לא התאפשר בידה לטעון טענות נוספות לגופה של חוה"ד, שכן מיד לאחר מכן נתן בימ"ש קמא את פסק הדין, וזאת

בשעה שאיש מהצדדים לא עתר לביהמ"ש למתן פסק דין.

ב. מקובלת עלינו טענת המערערת כי פסק הדין לא מעוגן כדבעי בחוק, שכן לא די בקביעה לפיה המשיב פטור מאחריות פלילית מבלי לנמק על שום מה ולמה. סעיף 34ח' קובע מפורשות כי הפטור מאחריות פלילית צריך להיות בשל מחלה או ליקוי בכושר השכלי. יתרה מזאת, בחוה"ד מצוין מפורשות, כי המשיב כלל אינו סובל ממחלת נפש במובן המשפטי - פסיכזזה. ממילא יש לאפשר למערערת לנקוט בכל צעד לפי שיקול דעתה כדי להוכיח את טיעוניה ביחס למצבו הנפשי של המשיב בעת ביצוע העבירות לכאורה ולרקע לביצוען.

מכל הטעמים הללו, סבורים אנו כי יש לקבל את הערעור, לבטל את פסק הדין ולהשיב את הדיון לבימ"ש קמא על מנת לאפשר לצדדים להעלות כל טיעון הנוגע למצבו הנפשי של המשיב בעת ביצוע העבירות, ובכך לקיים את הוראות החוק כלשונן.

לנוכח מסקנתנו דלעיל, מתייטר הדיון בשאלת הנספחים לערעור, שכן לא נזקקנו להם לצורך פסק דין זה.

ניתן והודע היום א' תמוז תשע"ד, 29/06/2014 במעמד ב"כ הצדדים והמשיב.

שמואל בורנשטיין, שופט

צבי ויצמן, שופט

ורדה מרוז, שופטת
אב"ד